

[Freddy Madsen.]

at det er marxisterne, der har regeringens og undervisningsdirektørens særlige bevågenhed. Årsagen er ligetil: den marxistiske videnskab er den eneste, der i den nuværende situation giver en logisk og en rimelig forklaring på vanskelighederne og anviser veje til deres løsning.

Det er således efter vores opfattelse ikke styrke, men svaghed, der har udløst det lidet velsete angreb, som undervisningsministeren gennem sin embedsmand satte i værk hin søndag før efterårsferien. Det var frygten for udbredelse af nye kritiske standpunkter, der var den egentlige drivkraft. Derfor skal man naturligvis ikke undervurdere faren ved appeller af den art, de være sig nok så primitive. Selv langt ind i traditionelt borgerlige kredse var der forståelse for de farer, som en sådan kampagne indebar. Vel var hovedstødet rettet mod de forkætrede marxister, men i sin konsekvens var det rettet mod alle med blot et minimum af kritisk holdning over for det bestående samfund. Det er troligt, at selv pæne borgerlige radikale stod i fare for at blive vraget af skolekommissioner af typen fra Vinderup. Det gjorde det naturligvis ikke bedre, at undervisningsdirektørens postulater var aldeles udokumenterede, og at de indeholdt en række påstande og forslag, der er helt ude af takt med den praktiske virkelighed, men det tjener de demokratiske bevægelser i landet til ære, at det fra starten blev mødt med betydelig modstand fra meget brede kredse i befolkningen. Den er kommet fra store organisationer, naturligt fra Danmarks Lærereforening og fra store fagforbund, den er støttet af kendte personligheder, skoleledere, formænd for skolekommissioner, lærere osv. i en lang række byer ude over landet. Ja, selv en række borgerlige aviser, der sædvanligvis ser med sympati på regeringen og dens handlinger, har åbenbart ud fra kendskabet til stemningen i deres læserkreds undsagt undervisningsministeren i denne sag. Det er således ikke megen opbakning, undervisningsministeren har kunnet hente af det standpunkt, hun indtog i sit svar til mig her i tinget den 16. oktober 1974, da hun helt og fuldt gik ind for undervisningsdirektørens interview, og en del af den støtte, ministeren har modtaget, har sikkert på grund af

sit reaktionære indhold ikke været regeringens særlig behagelig.

Måske er det i lyset af det, vi i dag skal se det svar, som undervisningsministeren har givet folkettinget. Det er i sandhed helt andre toner, der nu lyder. Man fristes til at sige, at dommedagsbasunerne er blevet afløst af modersmålets milde klang. Alene slutningen taler sit tydelige sprog. Mens det hele begyndte med et angreb på 10 pct. af folkeskolens lærere, udtrykker undervisningsministeren nu uden forbehold tillid til den gruppe ansvarsbevidste og dygtige mennesker, der har valgt arbejdet som lærere. Det er jo en ganske anden snak. Nu begynder vi at nærme os et punkt, hvor en meningsfuld debat om skolens forhold kan tage sit udgangspunkt. Det betyder ikke, at vi finder ministerens svar tilfredsstillende. På nogle punkter mener vi endda at hun er endt i den modsatte grøft. Det gælder således i det lidt for optimistiske billede, ministeren nu giver af udviklingen i folkeskolen. I undervisningsdirektørens interview tales der om, at arbejdsglæde og arbejdsorden er på vej til at blive afløst af splittethed og forvirring. Det var det, han fejlagtigt gav marxisterne skylden for. Men en lang række indlæg i pressen og henvendelser fra skoleledere, lærere, elever og forældre bekræfter, at skolen befinder sig i en vanskelig situation. Med rette lægges ansvaret herfor over på politikerne, og i stedet for at stikke hovedet i busken må vi søge at finde frem til årsagerne og forsøge at få dem rettet. Man kan ikke se bort fra, at den samfundsmæssige tilstand, jeg beskrev i min indledning, spiller en rolle. Således er jeg meget enig med hr. K. Helveg Petersen, der i en kronik i Politiken den 24. oktober konstaterer, at „folkeskolens krise er det omgivende samfunds krise“.

I den forstand opstår vanskelighederne ved den manglende evne til at erkende de objektive årsager og drage de rigtige slutninger. Skolen bygger stadig overvejende på et borgerligt grundlag, som tiden er løbet fra. Jeg skal indskrænke mig til at henvise til det forhåndenværende undervisningsmateriale. Man har sagt meget om det allerede, og jeg skal nøjes med at fremdrage et enkelt, men til gengæld meget reelt eksempel. Det er fremdraget af Mads